Я у душі ношу тебе, моє кохання,
Найбільшая красо, без міри чарівна.
Усе, що в світі цім достойне поривання,
З’єдналося в тобі, пречиста й осяйна!

Твій розум, смілий дух, аж до небес сягає
І правди добача в безоднях світових;
Безмірная любов у тебе в серці сяє,
Промінням вона, мов сонце, гріє всіх.

На подвиг голосний є в тебе в серці сила,
На працю є тяжку, що волю забира,
І жертв нема таких, щоб ти їх не зробила
Для кривджених людей, для правди, для добра.

І весняна краса, поезії дихання,
У постаті твоїй, в словах усіх твоїх;
І щире, і тяжке у тебе сумування,
І щирий та ясний дзвенить у тебе сміх.

О, як тебе люблю! без міри і без краю!
Не мрія ти, о, ні! хоча тебе в самій
Своїй смутній душі я тільки й почуваю,
А на землі тебе не бачив погляд мій.

Та часто я стрівав і між людьми на світі
То погляд дорогий, то личко осяйне,
То голос рідний твій, слова, добром повиті,
То сміх знайомий твій так чарував мене,

То розуму зоря, то сяєво кохання,
То творчії діла, то подвиг голосний,
То молоде святе високе поривання,
Пречистої душі найкращий скарб ясний.

І я тоді казав: се ти, моє кохання!
Се часточка тебе у тих людях усіх,
І часточку мого до тебе почування
Між ними я ділив, за те любив я їх.

Але душа ні з ким цілком не поєдналась,
Бо там пануєш ти! І ти мені усім:
Красою, розумом і правдою зосталась,
Коханням дорогим, єдиним і святим.